

СВЕ ЗА ДРУГА

Другарство и храброст најчешће се помињу у опису живота под куполама, а хуманост падобранаца додатна је врлина. Како то изгледа показали су на аеродрому „Лисичији јарак“ крај Београда, у акцији прикупљања помоћи старијем воднику прве класе Горану Тодоровићу који је 2003. године задобио тешке повреде на обуци. Средства су неопходна за сложени хируршки захват који ће извести руски стручњаци, после кога би Горан устао из инвалидских колица. Предњачили су његови другови из Специјалне бригаде, 63. падобранског батаљона, а стигли су и поклоници висина са готово свих простора некадашње Југославије.

ани викенда средином септембра. Потиснуто брзим доласком јесени михољско лето се буди у пуном сјају. Поклон природе у добар час. Аеродром „Лисичији јарак“ надомак престонице. Место где се обучавају млади падобранци, љубитељи моделарства, једриличарства, моторног летења и балона. Тамо је атмосфера увек добра, пуно је позитивне енергије, добре воље, лепих речи и још лепших призора на небу. Када је лепо време позорница је неописива.

Тај и такав амбијент изабрали су падобранци да искажу добротинство за свог друга по куполи – старијег водника прве класе Горана Тодоровића. За популарног Фацу нису оклевали, стигли су са свих страна. Најпре припадници његовог 63. падобранског батаљона и Специјалне бригаде, онда чланови бројних аеро-клубова из свих крајева Србије и колеге из Словеније, Хрватске, Босне и Херцеговине, Македоније... Неки су превалили хиљаде километара, својим превозом, о свом трошку, не питајући за цену. Ваљало је помоћи другу. Када невоља закуца на врата, падобранцима не треба специјална позивница. У време брзе комуникације вест стиже у секундама, а онда зна се – акција!

■ ВРЕМЕ ПОДВИГА

Одавно није забележена таква посета аеродрому. Паркинг простор испуњен до капије. Начичкала се војна возила, па аутомобили са ознакама Пуле, Републике Српске, Марибора, Скопља, Новог Сада, Зрењанина, Параћина... Какав сусрет. Бивши војници тадашње 63. падобранске бригаде где су стекли или усавршили знање, научили шта значи право другарство, оданост јединици, храброст... И они који Горана први пут виде у живом, а чули су и читали како је задобио повреде и на који се начин бори да прохода. Сазнали су и да је први српски параплегичар који је недавно извео скок са инструктором. Задивљујућа смелост, подвиг за свако поштовање, путоказ људима да гледају знак на коме пише: *Нема предаје!*

Циљ је хуманитарне акције да се Горану обезбеде средства за сложenu хируршку интервенцију коју, за сада, најпоузданије изводе у једној московској клиници. Кичма је чудо, сложена загонетка коју решавају многи стручњаци а одгонетка лежи у оживљавању осетљивог ткива. Када оно страда, отказује пола тела. То се догодило Горану 18. децембра 2003. током извођења 984. скока. Отказао падобран а пред њим амбис дубине 1.200 метара. Само захваљујући челичном организму врхунског спортисте остао је жив, али у инвалидским колицима. Он се и надаље срча-

но бори и не губи наду. Напротив. Ту су његови другови да му помогну. Замисао је да Војска Србије обезбеди хеликоптер и посаде а сви падобранци ће плаћати скокове. Речено – учињено, уз куповину пригодно штампаних мајица са логом: „Ход по облацима“.

Па, ко да одоли? Нису се постављали рекорди, нити је било важно ко ће се приземљити у савршеном поретку, битно је да се лети под куполом. А лепоте у изобиљу: фигуре на пловетнику, заставе Војске Србије развијене на небу, елементи из свих дисциплина... Ма, скакало се за душу и Горана. У савршеном реду и беспрекорној организацији.

Пуковник Ненад Кузмановић из команде Ваздухопловства и противваздухопловне одбране, некадашњи припадник чувене Шездесетреће представља строј спреман за полетање: потпуковници Саша Стевановић и Сава Иришкић, капетан прве класе Чедо Сладојевић, капетан Дејан Јовић, поручник Горан Стојановић, заставник Љубиша Душановић, старији водници прве класе Радмила Ђурић, Раде Рађеновић, Здравко Комазец, Драган Ђурчић и старији водник Обрад Баксачлић.

ЧИСТА ДЕСЕТКА ЗА ВОЈСКУ

Акцију је у својству службеног лица пратио Младен Виторовић, инспектор Директората цивилног ваздухопловства. Човек са 40 година падобранског стажа и 1.330 скокова. Његова оцена је била веома висока:

– Замисао је сјајна, реализација одлична. Чисту десетку заслужује Војска Србије! За све, организацију, безбедност, сваку врсту логистичке подршке. Велику захвалност треба изрећи Министарству одбране, Генералштабу ВС, припадницима Ваздухопловства и противваздухопловне одбране. Институције система одбране са суорганизатором акције, Ваздухопловним савезом Србије, дали су не само подршку већ и пуну помоћ. Војска гориво и пилоте, материјално-техничко обезбеђење, а Савез људе који су помогли у осталим видовима сложене организације. Све тече беспрекорно! Иначе, Горана знам од раније, одличан падобранац, диван човек и узоран старешина. Ову пажњу је потпуно заслужио. Само нека нам се опорави и врати тамо где припада – међу падобранце.

ПОДРШКА КЛУБОВА

Шта чине падобранци за свог друга показали су чланови двадесетак аеро-клубова из земље и иностранства. Свој допринос прикупљању средстава дали су представници „Саше Митровића“ из Лесковца, „Наших крила“ из Параћина, „Кикинде“, „Панчева“, „Марибора“, „Крила Кварнера“, „Македоније“, „Приједора“, Београђани из „Феникса“, „Небеског дијаманта“, „Сребрног змаја“.

Наравно, нема падобранства без висине, а за њу ће се постарати летачи. Мораће да проведу шест сати дневно у ваздуху, да обезбеде око 400 скокова у два дана. На њима је велики терет и обавеза да све протекне у најбољем реду. Безбедност на првом месту.

За командама хеликоптера Ми-8, две искусне посаде: пилоти 138. ескадриле мајори Саша Илић и Силард Гуљаш, капетани Драган Марјановић и Марко Драмљић, па авиомеханичари старији водници прве класе Дарко Нинковић и Ивица Стојшин. Веома расположени и мотивисани да дају свој допринос акцији.

— ЗВЕЗДЕ И КУПОЛЕ

Погледи ка небу. Горан разговара са новинарима, радозналим малишанима, гостима који стижу од раног јутра.

Госпођа Јелена Вученовић је стигла из Приједора са породицом. Члан је истоименог аеро-клуба, храбра и хумана жена која се срдечно поздравља са Гораном, као да се знају „сто година“. А чула је за акцију, одложила бројне обавезе на послу, нашла људе добре воље. У тој гужви заборавила је падобран. Одмах су јој обезбедили други.

– Само нека да бог Горану да прохода, он је диван човек. Заслужио је сву ову пажњу и више од тога. Срећна сам што учествујем у овој акцији и хвала свима који су је организовали – у даху изговара Јелена и одлази да се припреми за лет.

Са „Крила Кварнера“, како се зове тамошњи падобрански клуб, стигао је искусни падобранац Јосип Банић. Живи у Поречу, тренира крај Ријеке, човек добре воље и широког срца.

– Возио сам целу ноћ и у мислима ми је једино био Горан. Стаће он на ноге, видећете, такви људи су несаломљиви. Познајем многе падобранце, светске рекордере, асове, али такав дух, ведрину, борбеност и борбени дух нисам срео. Са огромним задовољством ћу скакати за њега – каже видно расположен Јосип.

Опет Југа на окупу, прича у шали Примож Корелц из Марибора. Преко хиљаду скокова је иза стаситог инжењера машинства. Прокрстарио је светом тражећи нове изазове. Када је на Интернету нашао податке о Горану, одмах му се јавио. Е, то се не пропушта, рекао је себи и газди фирме који га је планирао за пут у Аустрију.

Збијају се шале, теку приче... Хеликоптери слећу и узлећу, са разгласа стиже информација о групи која наступа.

Горан ће пред камерама нишке телевизије рећи да нема веће среће од оне када је у дану небо посуто куполама, а ноћу звездама. Хвала свима који су ми помогли. Па рече да планира зорон у свет тишине, потом спуштање у кањон, поход пећинама... Али, у мислима му је пут у Русију...

Нека је са срећом Горане! ■

Бранко КОПУНОВИЋ
Снимимо Даримир БАНДА

